

τῶν κυανῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὑδάτων, διέσωσεν ἐκ τῆς σφαγῆς καὶ τῆς δουλείας τοὺς κατοίκους ὀλοκλήρου πόλεως καὶ δὴ ἑλληνικῆς. Ἄλλ' αἰωνία ὀφείλεται καὶ ἔθνικὴ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν λαϊκὸν ἐκεῖνον ρήτορα, ὅστις διὰ θείας ἀληθῶς ἐμπνεύσεως ἀνεχαίτισε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἐκ τοιούτων στυγερωτάτων πράξεων, ἀνακράζων τάδε :

« νομίζω δύο ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ εἶναι τάχος τε καὶ ὀργήν, ὧν τὸ μὲν μετὰ ἀνοίας φιλεῖ γίγνεσθαι, τὸ δὲ μετὰ ἀπαιδευσίας καὶ βραχύτητος γνώμης.....»

Ἐκ Καλλιθέα (Ἀθηνῶν),
τῆ 19 Σεπτεμβρίου 1901.

Γ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΑΝΘΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

(Τῆ Φλώρα)

ἩΣΤΟΛΙΣΕΣ, εὐτυχισμένη πασχαλιά,
τὰ στήθη της τ' ἀφροπλάσμενα,
κι' ὄρες γυρμένη στῆ θερμῆ της ἀγκαλιά,
ἄκουσε τοὺς παλμούς της ἕνα—ἕνα.

Ἐμαθες κάθε μυστικὸ τῆς λογισμοῦ,
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ ὄνειρά της·
τῆς λύπης, τῆς χαρῆς της, τὸν πικρὸ καῦμό,
ποῦ ἴσως βασανίζει τὴν καρδιά της.

Μὴ τόση εὐτυχία ἦταν πολλή·
τὴν πλῆρωσε μετ' τὴ ζωὴ σου.—
Ἡ φλόγα της, ὡ πασχαλιά μου ἄντροπλή,
ἐπῆρε τὸ ἄρωμα καὶ τὴ πνοή σου.

Καὶ τώρα, ἔλα νὰ στολίσῃς καὶ νεκρὸ
τὰ στήθη μου τὰ πονεμένα.—
Στὴν ἀγκαλιά της ἤρπες θάνατο πικρό·
τάφο θὰ βρῆς παντοτεινὸ σ' ἐμένα.

ΜΙΧ. ΖΩΡΑΣ